

Sygn. akt II AKz 850-855/20

POSTANOWIENIE

Dnia 13 sierpnia 2020 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Sądu Apelacyjnego Gwidon Jaworski

Protokolant: Agnieszka Bargiel

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej del. do Śląskiego Wydziału Zamiejscowego Prokuratury Krajowej Grzegorza Fugasa

po rozpoznaniu w sprawie przeciwko:

1. **K. C.** podejrzanemu o popełnienie przestępstw z art. 258 § 3 k.k., z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i inne;
2. **P. S.** podejrzanemu o popełnienie przestępstw z art. 258 § 1 k.k., z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i inne;
3. **M. S. (1)** podejrzanemu o popełnienie przestępstw z art. 258 § 1 k.k., z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i inne;
4. **K. D.** podejrzanemu o popełnienie przestępstw z art. 258 § 1 k.k., z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i inne;
5. **K.K.** podejrzanemu o popełnienie przestępstw z art. 258 § 1 k.k. i z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;
6. **R. S.** podejrzanemu o popełnienie przestępstw z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

zażaleń wniesionych przez obrońców podejrzanych

na postanowienia Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej

z dnia 20 lipca 2020 roku o sygn. akt III Kp 263/20, III Kp 264/20, III Kp 265/20, III Kp 266/20, III Kp 267/20, III Kp 268/20

w przedmiocie przedłużenia czasu trwania aresztu tymczasowego

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienia.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Bielsku-Białej postanowieniami z dnia 20 lipca 2020 roku o sygn. akt: III Kp 263/20, III Kp 264/20, III Kp 265/20, III Kp 266/20, III Kp 267/20, III Kp 268/20, przedłużył stosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania wobec podejrzanych:

1. **K. C.** zastosowanego na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Bielsku-Białej z dnia 30 stycznia 2020 roku, sygn. akt III Kp 73/20, na dalszy czas oznaczony do dnia 24 października 2020 roku, do godz. 13:10;
2. **P. S.** zastosowanego na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Bielsku-Białej z dnia 30 stycznia 2020 roku, sygn. akt III Kp 74/20, na dalszy czas oznaczony do dnia 24 października 2020 roku, do godz. 13:10;
3. **M. S. (1)** zastosowanego na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Bielsku-Białej z dnia 31 stycznia 2020 roku, sygn. akt III Kp 75/20, na dalszy czas oznaczony do dnia 23 października 2020 roku, do godz. 16:00;
4. **K. D.** zastosowanego na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Bielsku-Białej z dnia 30 stycznia 2020 roku, sygn. akt III Kp 76/20, na dalszy czas oznaczony do dnia 24 października 2020 roku, do godz. 16:24;
5. **K.K.** zastosowanego na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Bielsku-Białej z dnia 31 stycznia 2020 roku, sygn. akt III Kp 77/20, na dalszy czas oznaczony do dnia 23 października 2020 roku, do godz. 17:40;
6. **R.S.** zastosowanego na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Bielsku-Białej z dnia 31 stycznia 2020 roku, sygn. akt III Kp 83/20, na dalszy czas oznaczony do dnia 26 października 2020 roku, do godz. 18:30.

Zażalenie na postanowienie Sądu Okręgowego wnieśli obrońcy podejrzanych.

Adwokat K. W. zaskarżył powyższe postanowienie co do podejrzanych **K. C. oraz K. D.** zarzucając obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj. art. 249 § 1 k.p.k., art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. 258 § 2 k.p.k. i art. 263 § 2 k.p.k. oraz błąd w ustaleniach faktycznych. Wskazując powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez uchylenie stosowania wobec podejrzanych tymczasowego aresztowania, ewentualnie o zastosowanie nieizolacyjnych środków zapobiegawczych.

Adwokat M. S. (2) działając w imieniu podejrzanego **P. S.**, zarzucając zaskarżonemu postanowieniu naruszenie art. 249 § 1 k.p.k. i art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. wniósł o jego uchylenie, alternatywnie o jego zmianę poprzez zastosowanie nieizolacyjnych środków zapobiegawczych w postaci dozoru policji i poręczenia majątkowego w wysokości 30.000 zł połączonych z zakazem opuszczania kraju.

Obrońca podejrzanego **M. S. (1)** zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na jego treść, a to art. 249 1 k.p.k., 257 § 1 i § 2 k.p.k., art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k., art. 258 § 2 k.p.k., art. 259 § 1 k.p.k. oraz art. 263 § 2 k.p.k. W oparciu o powyższe zarzuty żalący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i uchylenie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, a z daleko idącej ostrożności procesowej wniósł o zmianę postanowienia i zastosowanie w miejsce tymczasowego aresztowania innego środka zapobiegawczego o charakterze nieizolacyjnym, tj. poręczenia majątkowego w kwocie 85.000 zł, dozoru policji oraz zakazu kontaktowania się ze współpodejrzanymi.

Adwokat W. G. zaskarżył orzeczenie Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej z dnia 20 lipca 2020 r., sygn. akt III Kp 267/20, na korzyść podejrzanego **K.K.** zarzucając mu naruszenie prawa procesowego, które miało wpływ na jego treść, a to art. 249a § 1 pkt 2 k.p.k., 249a § 1 pkt 1 k.p.k., art. 258 § 2 k.p.k. w zw. z art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k., art. 5 ust. 3 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz art. 259 k.p.k. Wskazując na powyższe zarzuty, obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i odstąpienie od stosowania tymczasowego aresztowania, ewentualnie zastosowanie innych środków zapobiegawczych.

Obrońca podejrzanego **R.S.** zaskarżonemu postanowieniu zarzucił naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na jego treść, a to art. 249a § 1 pkt 2 k.p.k., art. 249a § 1 pkt 1 k.p.k., art. 258 § 2 k.p.k. w zw. z art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. oraz art. 5 ust. 3 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności. W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i odstąpienie od stosowania tymczasowego aresztowania, ewentualnie zastosowanie innych środków zapobiegawczych.

Śledztwo w przedmiotowej sprawie zostało przedłużone do dnia 31 grudnia 2020 roku na mocy postanowienia zastępcy prokuratora Prokuratury Regionalnej w Katowicach z dnia 2 kwietnia 2020 roku, sygn. akt RP I Dsn 106.2019.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Zażalenia obrońców podejrzanych nie zasługują na uwzględnienie, gdyż kontrola odwoławcza zaskarżonego postanowienia, dokonana przez przyzmat zarzutów podniesionych w wywiedzionych środkach odwoławczych oraz argumentacji przytoczonej na ich poparcie nie wykazała, aby sąd I instancji wydając omawiane orzeczenie dopuścił się obrazy wskazanych przepisów postępowania, a które miały mieć wpływ na treść wydanego w niniejszej sprawie rozstrzygnięcia lub dokonał błędnych ustaleń faktycznych w sprawie. Tym samym przyjąć trzeba, że Sąd Okręgowy w kwestionowanym orzeczeniu prawidłowo ustalił i uzasadnił okoliczności wskazujące na konieczność przedłużenia wobec podejrzanych K. C., M. S. (1), K. D.K. K., P. S. oraz R. S. na dalszy czas oznaczony najsurowszego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, albowiem w dalszym ciągu jest on jedynym środkiem zapobiegawczym, który w sposób w pełni efektywny zabezpieczy prowadzone w sprawie postępowanie, ponieważ inne środki o charakterze nieizolacyjnym byłyby niewystarczające dla należytego zabezpieczenia jego prawidłowego toku.

Zgromadzony w toku dotychczas prowadzonego w sprawie postępowania materiał dowodowy, wyszczególniony tak we wniosku prokuratora, jak i uzasadnieniu zaskarżonych postanowień, niewątpliwie wskazuje na duże prawdopodobieństwo, o jakim mowa

w art. 249 § 1 k.p.k., popełnienia przez wyżej wymienionych podejrzanych zarzucanych im czynów zabronionych. Sąd Okręgowy w sposób prawidłowy wskazał materiał dowodowy, który stanowił materialno – prawną podstawę wydanego postanowienia. Powyższe nie przesądza oczywiście o sprawstwie i winie podejrzanych, tym niemniej na obecnym etapie postępowania wystarcza do przyjęcia wskazanej wyżej podstawy stosowania tymczasowego aresztowania. Na etapie stosowania środków zapobiegawczych sąd nie jest zobligowany do dokonywania szczegółowej analizy zgromadzonych w sprawie dowodów, gdyż celem tego postępowania nie jest merytoryczna ich ocena i ustalenie, czy podejrzani dopuścili się zarzucanych im czynów, a jedynie rozważenie, czy dowody te stwarzają stan prawdopodobieństwa, o jakim jest właśnie mowa w art. 249 § 1 k.p.k. Zwrócić bowiem należy uwagę, że cytowany przepis mówi jedynie o dużym prawdopodobieństwie, a nie o pewności, co do popełnienia czynów. Wykazane szczegółowo przytoczonymi dowodami prawdopodobieństwo jest natomiast na obecnym etapie postępowania wbrew zarzutom skarżących wystarczające z punktu widzenia spełnienia ogólnej przesłanki dalszego stosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania. W obecnym stadium nie pojawiły się żadne nowe okoliczności, które istotnie podważyłyby występowania w niniejszej sprawie ogólnej przesłanki z art. 249 § 1 k.p.k. Jednocześnie odnosząc się w tym miejscu do argumentacji obrońców podejrzanych wyjaśnić należy, że okoliczności takie jak brak podejmowanych ze strony podejrzanych działań utrudniających prowadzone postępowanie oraz to, że materiał dowodowy w prowadzonym przez prokuraturę śledztwie znajduje się na etapie niemal pełnej koncentracji nie deprecjonują konieczności zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania. Wbrew zatem wywodom skarżących, w chwili obecnej przesłanka z art. 249 § 1 k.p.k. w postaci konieczności zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania jest niewątpliwie zachowana.

Z kolei twierdzenia adwokata W. G. w kontekście zarzutu naruszenia art. 249a § 1 pkt 1 k.p.k. nie mogły zostać uwzględnione z tego względu, że Sąd Okręgowy wydając zaskarżone postanowienie oparł się na dowodach jawnych dla podejrzanych oraz ich obrońców. Z akt sprawy wnika bowiem, że zarówno podejrzani R. S., K. K. jak też ich obrońca mieli dostęp do materiału dowodowego stanowiącego podstawę wydania niniejszego rozstrzygnięcia. Dla pełnego urzeczywistnienia tego faktu i możliwości skorzystania przez nich z tego prawa należy zwrócić uwagę na to, że prokurator w złożonych wnioskach o przedłużenie tymczasowego aresztowania z dnia 6 lipca 2020 r., na podstawie art. 156 § 5a k.p.k. wyraził zgodę na udostępnienie podejrzanym R.S.K. K. oraz ich obrońcy akta postępowania w części zawierającej treści dowodów wskazanych we wnioskach z wyszczególnieniem, gdzie się one znajdują. Stwierdzić zatem należy, że czysto polemiczne twierdzenia skarżącego zmierzające do podważenia wydanej w sprawie decyzji przez sąd I instancji okazały się chybione.

Jednocześnie na uwzględnienie nie zasługuje podnoszony przez adw. W. G. zarzut naruszenia art. 249a § 1 pkt 2 k.p.k., albowiem stanowi on jedynie o tym, że dowody z zeznań świadków, o których mowa w art. 250 § 2b k.p.k. mogą stanowić podstawę do orzeczenia o zastosowaniu lub przedłużeniu tymczasowego aresztowania, a nie że są one obligatoryjne. Zważywszy na to, że sąd I instancji w zaskarżonym postanowieniu w sposób szczegółowy wyartykułował dowody, na podstawie których oparł swoje rozstrzygnięcie, zarzut obraży wyżej wymienionego przepisu należy uznać za nieuzasadniony.

Zgodzić się należy ze stanowiskiem zaprezentowanym w zaskarżonym postanowieniu, że w sprawie zachodzi również określona w przepisie art. 258 § 2 k.p.k. szczególna przesłanka stosowania tymczasowego aresztowania, wiążąca się z koniecznością zapobieżenia bezprawnemu utrudnianiu toczącego się postępowania przygotowawczego, wynikająca z obawy wymierzenia podejrzanym w przyszłości surowej kary. Zważywszy na charakter i wagę ciężących na podejrzanym zarzutów, okoliczności ich popełnienia, wysoki stopień społecznej ich szkodliwości, a także uprzednią karalność niektórych z nich (K. C., K.D. oraz R. S., brak wątpliwości co do tego, że w razie uznania ich sprawstwa i winy, wymierzenie surowej kary pozbawienia wolności jest wysoce prawdopodobne. Tym samym, w pełni zasadnie w zaskarżonym postanowieniu wskazano, że przesłanka przedłużenia tymczasowego aresztowania określona w art. 258 § 2 k.p.k. stanowi podstawę dalszego stosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego. Omawiana przesłanka, jako, że opiera się na domniemaniu, zwalnia sąd orzekający o przedłużaniu tymczasowego aresztowania z powinności wykazywania konkretnych zachowań utrudniających postępowanie. Znajduje więc zastosowanie niezależnie od tego, czy podejrzani do tej pory podejmowali próby bezprawnego wpływania na jego tok, czy też stopień zaawansowania postępowania.

Odnosząc się do argumentu obrońców podejrzanego M. S. (1), że zagrożenie surową karą nie może stanowić samoistnej przesłanki stosowania środka zapobiegawczego, to należy stwierdzić, że w treści art. 258 § 2 k.p.k. zawarte jest domniemanie, że surowość grożącej kary, w przypadku stosowania wolnościowych środków zapobiegawczych, mogłaby skłaniać zagrożonego nią podejrzanego do podejmowania bezprawnych działań, celem uchronienia się przed nią lub przynajmniej oddalenia w czasie jej wykonania. Pogląd ten od dawna nie budzi wątpliwości w orzecznictwie nie tylko Sądu Apelacyjnego, ale również zawarty został w uchwale 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2012 roku I KZP 18/11. Stwierdzono w niej, że tak sformułowany art. 258 § 2 k.p.k. wprowadza szczególny rodzaj domniemania istnienia obawy, że oskarżony (podejrzanym), z uwagi na grożącą mu w konkretnej sprawie surową karę, będzie bezprawnie utrudniał postępowanie, co może stanowić samodzielną przesłankę szczególną stosowania tymczasowego aresztowania przy spełnieniu przesłanek wskazanych w art. 249 § 1 i art. 257 § 1 k.p.k. i przy braku przesłanek negatywnych określonych w art. 259 § 1 i 2 k.p.k. (uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2012 roku, I KZP 18/11 OSNKW 2012/1/1, LEX nr 1102081, Biul.SN 2012/1/12).

Co więcej, potrzeba izolacji podejrzanym M. S. (1), K. D., K. K. P. S. jest uzasadniona również obawą mactwa procesowego z ich strony, co ściśle powiązane jest z ciężącym na nich zarzutach udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, a w odniesieniu do K. C. kierowania założoną przez siebie grupą przestępczą. Z kolei R. S. uczestniczył obrotu środkami odurzającymi oraz substancjami psychotropowymi, co wymagało współdziałania w przestępczym procederze innych osób. Okoliczności te stoją u podstaw obawy, że przebywając na wolności, podejrzani mogliby podjąć działania destabilizujące prawidłowy przebieg śledztwa, szczególnie w sytuacji kiedy każdemu z podejrzanym zarzucono popełnienie przestępstw narkotykowych z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, których specyfika wskazuje na funkcjonowanie w kręgu osób - dostawców i odbiorców. Z kolei charakterystyka tego rodzaju grup uzasadnia obawę podejmowania przez podejrzanym bezprawnych prób wpływania na zeznania lub wyjaśnienia innych osób. Osoby zaangażowane w proceder produkcji oraz wprowadzania do obrotu narkotyków, co do zasady, tworzą środowisko połączone wzajemnymi zależnościami, w ich interesie jest nieujawnianie okoliczności związanych z popełnianymi przestępstwami. Działania takie są na tyle typowe i charakterystyczne dla grup przestępczych, że nie ma potrzeby wskazywania konkretnych zachowań, które by obawę mactwa urzeczywistniały. W tych też okolicznościach stwierdzić trzeba, że skarżącym nie udało się podważyć w wywiedzionych zażaleniach przyjętej przez sąd I instancji obawy podejmowania przez podejrzanym bezprawnych działań destabilizujących prawidłowy tok postępowania, gdyż fakt, że w trakcie dotychczasowego postępowania prób takich nie podejmowali (zob.

postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 20 stycznia 2016 roku, sygn. akt II AKz 19/16, Biul.SAKa 2016/1/13). Okoliczność natomiast, że wymienieni nie utrudniali przebiegu postępowania, świadczy o skuteczności stosowanego względem nich środka zapobiegawczego, a nie o jego zbędności. Przechodząc do twierdzeń obrońcy podejrzanego P. S., w których wskazuje on na postawę tegoż podejrzanego, który poszedł na współpracę z organami ścigania, złożył w sprawie obszernie wyjaśnienia, że dotychczas nie podejmował prób destabilizowania postępowania, ma miejsce zamieszkania i pracy to okoliczności te w kontekście zasadności stosowania środków zapobiegawczych, nie mają aż tak doniosłego znaczenia i nie powodują automatycznego zniweczenia obawy matactwa procesowego na obecnym etapie postępowania jak wywodzi skarżący.

Dodać także należy, że z akt sprawy wynika, że podejrzany K.K. podczas czynności przeszukania i zatrzymania osoby w dniu 28 stycznia 2020 r. nie otwierał drzwi do mieszkania pomimo kilkukrotnego kołatania do nich, niszczył telefon komórkowy podczas czynności prowadzonych przez funkcjonariuszy policji. Zatem, wbrew twierdzeniom skarżącego, takie zachowanie podejrzanego ma także przełożenie na możliwość wystąpienia z jego strony prób podjęcia działań destabilizujących toczące się śledztwo w sytuacji uchylenia aresztu tymczasowego.

Odrębnego odniesienia wymaga teza obrońcy podejrzanego R.S. że z uwagi na odbywanie równolegle kary pozbawienia wolności w innej sprawie, po uchyleniu stosowania wobec tego podejrzanego tymczasowego aresztowania, wykluczona była możliwość podejmowania przez niego działań utrudniających postępowanie. Zauważyć należy bowiem, że obie te formy izolacji różnią się w istotny sposób. Odbywanie kary pozbawienia wolności nie powoduje potrzeby uchylenia aresztowania ani nie powoduje zbędności tego środka zapobiegawczego. Uchylenie tymczasowego aresztowania spowodowałoby możliwość korzystania przez podejrzanego z ulg właściwych odbywaniu kary, a wykluczonych w trakcie wykonywania aresztowania takich jak przepustki, przerwy w karze, przedterminowe zwolnienia. Ponadto osadzony miałby niemalże swobodny dostęp do telefonu, a także możliwości widzeń z dowolnymi osobami spoza zakładu, które to możliwości stanowiłyby sposobność nielegalnego wpływania na postępowanie. Tym samym stosowanie tymczasowego aresztowania niezależnie od odbywania przez podejrzanego kary pozbawienia wolności jest niezbędne do uniemożliwienia mu destabilizowania postępowania.

Wbrew twierdzeniom obrońców podejrzanych M. S. (1), R.S., K. K. należy zauważyć, że w niniejszej sprawie brak jest podstaw do przyjęcia, aby zaskarżone postanowienie naruszało art. 5 ust. 3 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności w kontekście orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, skoro trudno przyjąć, ażeby okres stosowania wobec podejrzanych tymczasowego aresztowania, na obecnym etapie sprawy był nadmiernie długi, w szczególności w kontekście wagi ciężących na nich zarzutów, a także uwzględniając, że postępowanie w sprawie prowadzone jest z uwzględnieniem wszelkich jej okoliczności i wagi zarzutów w sposób sprawny i systematyczny.

Wreszcie rozważenia wymaga podniesiony przez skarżących zarzut naruszenia art. 263 § 2 k.p.k., który również, w świetle rodzaju i charakteru niniejszej sprawy, nie spotkał się z aprobatą Sądu Apelacyjnego. Analiza akt wskazuje bowiem, że sąd I instancji zasadnie uznał, że z uwagi na zakres postępowania przygotowawczego obejmującego kilku podejrzanych, charakter śledztwa, zakres przedmiotowy postępowania, konieczność weryfikacji sukcesywnie gromadzonego materiału dowodowego, niemożliwym było zakończenie postępowania przygotowawczego w terminie, na jaki uprzednio przedłużono wobec podejrzanych tymczasowe aresztowania. Dodając do powyższego konieczność przeprowadzenia dalszych, niezbędnych czynności procesowych związanych z przestępczym procederem, w tym także z udziałem podejrzanych, który znalazł się w płaszczyźnie zainteresowania organów ścigania, których wnioski będą miały znaczenie w ustaleniu ewentualnej odpowiedzialności karnej podejrzanych, zgodzić się trzeba ze stanowiskiem Sądu Okręgowego, że w rozpoznawanej sprawie wystąpiły szczególne okoliczności uzasadniające przedłużenie stosowania tymczasowego aresztowania wobec podejrzanych K. C. M. S. (1), K.D. K. K., P. S. oraz R. S. na dalszy czas oznaczony zaskarżonymi postanowieniami.

W kontekście powyższego nie sposób uznać, ażeby Sąd I instancji naruszył określoną w art. 257 § 1 k.p.k. zasadę minimalizacji stosowania środków zapobiegawczych, skoro logicznie i jasno wypowiedział się w tej kwestii powołując

okoliczności potwierdzające istnienie podstaw do dalszego stosowania wobec podejrzanych izolacyjnego środka zapobiegawczego.

W ocenie Sądu odwoławczego wobec podejrzanego M. S. (1) nie zachodzą również warunki zawarte w art. 259 k.p.k. skutkujące odstąpieniem od tymczasowego aresztowania, ponieważ brak jest jakichkolwiek przeciwwskazań do dalszego stosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego. Okoliczności powołane przez skarżącego, a dotyczące trudnej sytuacji jego rodziców nie są tego rodzaju, aby nakazywały odstąpienie od stosowania tymczasowego aresztowania. Powszechnie wiadomo, że pozbawienie wolności podejrzanego zawsze powoduje, że sytuacja jego rodziny pod każdym względem pogorszy się. Nie są to jednak „wyjątkowo ciężkie skutki” w rozumieniu art. 259 § 1 pkt 2 k.p.k., które dawałyby podstawę do rozważań w przedmiocie ewentualnego odstąpienia od tymczasowego aresztowania. Opierając się na danych zawartych w wywiadzie środowiskowym z dnia 10 czerwca 2020 r. stwierdzić należy, że nie ulega wątpliwości, że jego rodzice są osobami schorowanymi i wymagającymi wsparcia to jednak nie można uznać, że podejrzany jest jedyną osobą, która może to czynić. Rodzice podejrzanego mają zapewnione warunki mieszkaniowe, posiadają bardzo skromne dochody, a nadto otrzymują wsparcie finansowe z opieki społecznej. Dodać także należy, że podejrzany ma siostrę, która co prawda mieszka i pracuje we Włoszech, jednakże również może wspierać rodziców, chociażby w zakresie finansowym, przesyłając im pieniądze, żeby mogli oni opłacić osobę, która pomagalaby im kiedy zajdzie taka potrzeba. Ponadto żona podejrzanego robi i dostarcza zakupy teściom, a więc w pewnym zakresie stanowi ona dla nich pomoc. Zauważyć należy, że to na członkach najbliższej rodziny spoczywa obowiązek wzajemnego wsparcia, w sytuacji kiedy zajdzie taka konieczność.

Przechodząc z kolei do argumentów podnoszonych przez obrońcę podejrzanego K. K., w świetle zarzutu naruszenia przez sąd I instancji art. 259 k.p.k. stwierdzić należy, że nie zasługują one na uwzględnienie. To, że jak pisze obrońca, podejrzany ma zobowiązania finansowe, które musi spłacić nie może być okolicznością skutkującą odstąpieniem od stosowania tymczasowego aresztowania. Zauważyć należy, że zawsze istnieje możliwość zwrócenia się do instytucji finansowej, która udzieliła kredytu o wstrzymanie jego spłaty, co podejrzany mógłby rozważyć. Natomiast z informacji zawartych w wywiadzie środowiskowym wynika, że narzeczona podejrzanego A. K. jest zatrudniona w biurze podróży w B., razem z podejrzanym jest w trakcie budowy domu jednorodzinnego, na którego budowę wzięła kredyt hipoteczny. W tym stanie rzeczy podniesione przez skarżącego okoliczności nie uzasadniają odstąpienia od stosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego wobec podejrzanego K.K.. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że nie każda uciążliwość wynikająca ze stosowania tymczasowego aresztowania wypełnia znamiona przepisu art. 259 k.p.k. Naturalnym jest, że tymczasowe aresztowanie łączy się z dolegliwością dla osoby wobec której jest stosowane, a także jej bliskich, a sytuacja zastana na gruncie przedmiotowej sprawy nie może być oceniona jak szczególna lub wyjątkowa.

Mając na uwadze powyższe okoliczności oraz przeprowadzone rozważania, należało orzec jak w części dyspozytywnej postanowienia.

ZARZĄDZENIE

1. Odpis postanowienia doręczyć podejrzanym z pouczeniem o prawomocności oraz nieobecny obrońcom.
2. Akta sprawy zwrócić.

Katowice, dnia 13 sierpnia 2020 roku